

РЕШЕНИЕ

№ 7296

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 24.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4258** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Предявен е иск от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. К. И., срещу Национален осигурителен институт /НОИ/ - [населено място], [улица], за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди, в размер на 10 000 лева, ведно със обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 01.12.2020г., до окончателното изплащане на задължението, състоящи се в уронване на престижа и доброто име, с което дружеството се ползва пред своите бивши служители в лицето на М. И. и А. А. , както и в опитите на длъжностните лица от ТД на НОИ –П. поради некомпетентност да ограничат правото на дружеството от справедлив ,равнопоставен, разгледан в разумен срок и законосъобразност административен процес ,който се явява единствен способ за доказване правотата на дружеството.

Поддържа се, че посочените неимуществени вреди са търпени от ищеца в рамките на периода от 17.07.2020г./ датата на прекратяване на трудовите правоотношения със служителите на фирмата/ до 19.04.2021г./ датата, на която е отменена от АССГ резолюция № К.-43 от 03.12.2020г/.

Правопораждащите отговорността на ответника юридически факти, поддържани от ищеца, са два:

- Незаконосъобразен административен акт - резолюция № К. -43 от 03.12.2020г. на директора на ТП на НОИ П. , за който се твърди че е отменен от съда като незаконосъобразен;

-Незаконосъобразни действия на директора на ТП на НОИ-П. И. П., на юрисконсулта при същото поделение Е. С., и на съставилия незаконосъобразния административен акт- резолюция № К. -43 от 03.12.2020г. началник на отдел Административен“ К. Б., състоящи се в посочване в издадения административния акт резолюция № К.-43 от 03.12.2020г., че същия може да се обжалва пред съда в 7 дневен срок, вместо 14 дневен срок, както сочи чл.118,ал.1 Кодекса за социално осигуряване, което ищеца счита за опит да бъде подведено дружеството или е проява на некомпетентност и тези действия са предубедени, заинтересовани, породени от негативно личностно отношение към пълномощника на дружеството М. И..

Ищецът, редовно призован, се представлява в открито съдебно заседание от адв. Л., която поддържа иска. Претендира присъждане на разноски в производството, в размер на 400 лева.

Ответникът – Национален осигурителен институт /НОИ/, чрез процесуалните представители юрк. Б., юрк. С.-П. и юрк. С. с писмен отговор от 26.07.2021 г., оспорва предявения иск и се заявява становище за недопустимост, неоснователност и недоказаност на предявения иск. Сочи се, че ищцовото дружество не е надлежна страна за право на иск, който е предявен от пълномощник без представителна власт и без да попада в кръга на лицата по чл.30 от ГПК. Твърди се, че административният акт все още не е отменен по съответния ред. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение по представения списък.

Прокуратурата на Република България – чрез прокурор Д. изразява становище, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен изцяло.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От 29.09.2020 г. до 10.11.2020 г. е извършена проверка от органите на ТП на НОИ-П. на [фирма] по разходите на държавното обществено осигуряване за установяване осигурителния статус на работещите по трудови правоотношения в дружеството. Резултатът от проверката е обективиран в Констативен протокол № КП-5-13-00838832/10.11.2020 г. Въз основа на този констативен протокол на 12.11.2020 г. старши инспектор по осигуряването М.А. издава на ищцовото дружество Задължителни предписания № ЗД-1-13-00840434, с указания да коригират в 20-дневен срок подадените данни по чл.5, ал.4 от Кодекса за социално осигуряване за две лица – А. А. и М. И.. Задължителните предписания са обжалвани от ищеца пред директора на ТП на НОИ-П. по електронен път, с жалба от 01.12.2020г. С Резолюция № К.-43/03.12.2020 г. решаващият орган, на основание чл.88,ал.1,т.2 АПК вр. чл.117,ал.5 КСО е оставил без разглеждане жалбата, като просрочена и е прекратил административното производство по жалбата на дружеството срещу задължителните предписания от 12.11.2020г. Резолюцията е обжалвана пред съда с частна жалба, който с Определение № 2805/19.04.2021 г.,постановено по адм.д. № 330/2021г. на АССГ е отменил Резолюция № К.-43/03.12.2020 г. и е върнал преписката на директора на ТП на НОИ-П. за продължаване на производството по жалбата на ищеца срещу

задължителните предписания № ЗД-1-13-00840434/12.11.2020 г.

С Определение № 2805/19.04.2021 г. по адм.д. №330/21г. на АССГ е отделен за самостоятелно разглеждане предявения от ищеца ведно с жалбата иск за причинени „множество вреди“, в размер на 10 000 лева, предмет на настоящото съдебно производство.

В изпълнение определението на съда от 19.04.2021г. и на основание чл.117,ал.3 КСО директорът на ТП на НОИ-П. издава Решение № К.-34/19.05.2021г.,с което потвърждава задължителните предписания № ЗД-1-13-00840434/12.11.2020 г. и връща преписката на старши инспектор по осигуряването при ТП на НОИ –П. за издаване на задължителни предписания, с които задължителните предписания № ЗД-1-13-00840434/12.11.2020 г. да се изменят и допълнят съобразно мотивите на решението. Потвърдените с това решение задължителни предписания са обжалвани пред съда от ищцовото дружество и е образувано адм.д.№ 5582 по описа за 2021 г. на АССГ, 36-ти състав. Понастоящем производството по делото не е приключило, насрочено е в открито съдебно заседание на 02.03.2022 г.

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на иска съдът взе предвид следното:

До края на ХХ-ти век съдебната практика последователно следваше принципното становище, че неимуществени вреди могат да бъдат търпени само от физически лица, тъй като характерът на вредите, изразяващи се в телесни и емоционални (психически) болки и страдания предполага съществуваща сетивност за възприемането им – сетивност, каквато юридическите лица не притежават, поради което не може да им бъде признато право на обезщетение за неимуществени вреди.

В поредица свои решения обаче Европейският съд по правата на човека признава правото на обезщетения за неимуществени вреди на юридически лица. Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република България със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г.(ДВ, бр. 66 от 1992 г.), в сила от 7 септември 1992 г., предвид което и по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България е част от вътрешното право на страната, а нормите и имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат. Нормите на ЕКЗПЧОС следва да бъдат прилагани пряко от националните съдилища, които са длъжни да тълкуват тези на вътрешното законодателство в съответствие с възприетите стандарти в решенията на Съда по правата на човека.

Принципното разрешение за възможността неимуществени вреди да бъдат търпени от юридически лица е намерило отражение и в българското законодателство след 2000-та година. Съгласно чл.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, а съгласно чл. 4 от Закона, обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. Възможност за присъждане обезщетение за причинени неимуществени вреди на юридически лица е предвидено и в чл. 631а ТЗ, чл.76а ЗМГО, чл. 95, ал. 2 вр. с чл. 5 чл. 57а. от Закона за промишления дизайн, чл. 74, във вр. с чл. 3 от ЗЗДискр. Със Закона за изменение и допълнение на ЗОДОВ от 15 декември 2012г. считано от тази дата отговорността на държавата за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в

разумен срок съгласно чл. 6 § 1 от ЕКПЧОС вече може да бъде ангажирана по съдебен ред. Обезщетението може да се търси само по реда на този закон, а не по общия ред (чл. 8, ал.1). Безспорно е, че активна процесуална легитимация в производството по чл.26 ЗОДОВ имат всички юридически и физически лица, които имат право да подадат заявление по реда на ЗСВ.

Европейският съд по правата на човека приема, че за да бъдат ефективно гарантирани правата по Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, в полза на юридическите лица също следва да се присъжда парично обезщетение за неимуществени вреди. Неимуществените вреди, претърпени от такива дружества, могат да имат основания, които са повече или по-малко обективни или субективни. Съдът приема, че сред тези основания следва да се държи сметка за репутацията на дружеството, несигурността при взимането на решения, разрива в управлението на дружеството (за изчисляването на последствията от който няма точен метод) и макар и в по-малка степен, на причинените на членовете на управителните органи тревоги и безпокойство. В подкрепа на изложеното е и решението на ЕСПЧ по делото С. S.A. v. Р.. Съща теза е застъпена в решението по дело Т-88/09 от 8.11.2011 по казуса I. S. v. E. С., в което СЕС се произнася в подкрепа на правото на юридическите лица да получават обезщетение за неимуществени вреди. В по-новата съдебна практика на ВКС - Решение № 274/18.03.2019 г. по гр. д. № 5120/2017 г. на ВКС, ГК, IV г. о., както и Решение № 29/10.03.2020 г. по гр. д. № 1690/2019 г. на ВКС, ГК, IV г. о., Решение № 206/26.03.2019 г. по гр. д. № 4762/2017 г. на ВКС, ГК, III г. о., се признава правото на обезщетение за неимуществени вреди, причинени на юридическо лице.

С оглед изложеното съдът намира, предявеният осъдителен иск за процесуално допустим – подаден е от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на престижа и доброто име, с което дружеството се ползва пред своите бивши служители в лицето на М. И. и А. А. ,както и в опитите на длъжностни лица от ТД на НОИ –П. поради некомпетентност да ограничат правото на дружеството от справедлив, равнопоставен, разгледан в разумен срок и законосъобразност административен процес, причинени от незаконосъобразен административен акт и незаконосъобразни действия на длъжностни лица на ответника.

Разгледан по същество искът е неоснователен.

В съответствие с нормата на чл. 4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по този закон е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу органите, от чиито незаконни актове, действия и бездействия са причинени вредите (чл. 7 ЗОДОВ). Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на административен акт, фактическо действие на длъжностно лице или

- административен орган при или по повод изпълнение на административна дейност;
2. незаконосъобразност на административния акт и на фактическото действие;
 3. наличие на причинени вреди, състоящи се уронване на престижа и доброто име, с което дружеството се ползва пред своите бивши служители в лицето на М. И. и А. А., както и в опитите на длъжностните лица от ТД на НОИ –П. поради некомпетентност да ограничат правото на дружеството от справедлив, равнопоставен, разгледан в разумен срок и законосъобразност административен процес.
 4. причинна връзка между незаконосъобразните административен акт и фактическите действия от една страна и настъпилия вредоносен резултат;
 5. размера на причинените вреди.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на неимуществени вреди /Решение № 13344 от 25.10.2012 г. по адм. дело № 1539/2012 г., III о. на ВАС и др./.

Съдът намира, че не налице първата предпоставка на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ - незаконосъобразен административен акт, отменен от съда.

Като такъв ищецът сочи Резолюция № К.-43/03.12.2020 г., издадена от директора на ТП на НО-П., с която остава без разглеждане жалбата на дружеството срещу задължителни предписания № ЗД-1-13-00840434/12.11.2020 г. и се прекратява административното производство. Тази резолюция обаче не разглежда спора между страните по същество, а представлява акт по движение на преписката, тъй като решаващият орган е приел, че жалбата е просрочена и е прекратил производството. Вярно е, че с определение на АССГ процесната резолюция е отменена, но спорът отново не е решен по същество, като съдът е върнал преписката на директора на ТП на НОИ-П. за продължаване на производството по жалбата срещу задължителните предписания.

Не се доказва и осъществени фактически действия на органите на ответника - на директора, юриконсулта на ТП на НОИ П. и началника на отдел „Административен“ в ТП на НОИ П., състоящи се в посочване в издадения от решаващия орган административния акт резолюция № К.-43 от 03.12.2020г., че същия може да се обжалва пред съда в 7 дневен срок, вместо 14 дневен срок, както сочи чл.118,ал.1 Кодекса за социално осигуряване, което според ищеца е опит да бъде подведено дружеството или е проява на некомпетентност и тези действия са предубедени, заинтересовани, породени от негативно личностно отношение към пълномощника на дружеството М. И.. Предвид характера на конкретно издадения от решаващия орган в проведеното производството по чл.117, ал.1,т.3 във вр.чл.117,ал.2 КСО административен акт- Резолюция № К.-43/03.12.2021г. , с който не се решава спора по същество, а на осн. чл.88, ал.1,т.2 АПК във вр.чл.117 ал.5 КСО се прекратява административното производство пред горестоящия орган , и по арг. чл.88,ал.3 АПК същия се обжалва с частна жалба пред съответния съд в 7 дневен срок от съобщаването му. Посочването в Резолюция № К.-43/03.12.2020 г. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва не представлява фактическо действие, осъществено при изпълнение на административна дейност, а правно такова и е задължителен реквизит на формата на издадения индивидуалния административен акт, предвид което процесните действия не попадат в хипотезата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, поради което съдът приема, че не са налице и незаконосъобразни фактически действия, извършени от ответника. Съдът взе предвид и обстоятелството, че отменената резолюция няма как да причини неимуществени вреди на дружеството, тъй като с нея

не се решава спорът между [фирма] и ТП на НОИ-П., който спор впрочем понастоящем е висящ пред АССГ. Не се установиха твърденията на ищеца ответникът да го е лишил от правото на справедлив процес, разгледан в разумен срок.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че не са налице предпоставките на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, поради което искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Предвид неоснователността на главния иск, неоснователна е и акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 01.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на ищеца за присъждане на разноски в размер на 400 лева и тази на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ищецът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл.10, ал.2 ЗОДОВ неоснователна е горната претенция на ищеца, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ на НОИ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощниците на ответника съдопроизводствени действия следва да бъде в максималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ- 200 лева.

Така мотивиран ,съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Националния осигурителен институт за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в периода 17.07.2020г.- 19.04.2021г., в размер на 10 000 лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 01.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението, в резултат на незаконосъобразен административен акт - Резолюция № К.-43/03.12.2020 г., на директора на ТП на НО-П. и от незаконосъобразни действия на директора на ТП на НОИ-П. И. П., на юрисконсулта при същото поделение Е. С., и на съставилия незаконосъобразния административен акт- резолюция № К. -43 от 03.12.2020г. началник на отдел Административен“ К. Б., състоящи се в посочване в издадения административния акт резолюция № К.-43 от 03.12.2020г., че същия може да се обжалва пред съда в 7 дневен срок, вместо 14 дневен срок, както сочи чл.118,ал.1 Кодекса за социално осигуряване, което е опит да бъде подведено дружеството или е проява на некомпетентност и тези действия са предубедени, заинтересовани, породени от негативно личностно отношение към пълномощника на дружеството М. И., като неоснователен.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено

място], [улица], да заплати на Национален осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение ,в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: